

Sygn. akt I.Ca 388/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2018r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Elżbieta Iwona Cembrowicz
Sędziowie SO :	Joanna Walczuk, Cezary Olszewski
Protokolant:	st. sekr. sądowy Ewa Andryszczyk

po rozpoznaniu w dniu 31 października 2018 roku w Suwałkach

na rozprawie

sprawy z powództwa **D. O.**

przeciwko B. J.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki D. O. od wyroku Sądu Rejonowego w Ełku z dnia 24 maja 2018r. sygn. akt I C 1797/17

1. Oddała apelację.

2. Zasądza od powódki D. O. na rzecz pozwanego B. J. kwotę 450 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego przed sądem II-giej instancji.

SSO Cezary Olszewski SSO Elżbieta Iwona Cembrowicz SSO Joanna Walczuk

Sygn. akt: I. Ca. 388/18

UZASADNIENIE

Powódka D. O. wystąpiła z pozwem przeciwko B. J. i M. K., w którym domagała się zasądzenia kwoty 3.700 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 15 września 2016 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że jest ona właścicielką działki, na której od dnia 26 września 2012 r. do dnia 10 października 2015 r. pozwani składowali odpady budowlane. Obszar ten jest objęty ścisłym rezerwatem przyrody Natura 2000 i do usunięcia gruzu zmusiła ich dopiero decyzja administracyjna z dnia 16 czerwca 2014 r. Powódka wezwała pozwanych do zapłaty za bezumowne korzystanie z nieruchomości, jednak nie zadośćuczynili jej żądaniu.

W odpowiedzi na pozew pozwany B. J. wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powódki na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając powyższe stanowisko pozwany podniósł, iż powódka nabyła nieruchomości od M. K. dnia 26 września 2012 r., jednak zalegała z zapłatą ceny nabycia, wobec czego M. K. złożył oświadczenie o odstąpieniu od umowy. Aktualnie toczy się sprawa z powództwa spadkobierców M. K. przeciwko D. O. przed Sądem Rejonowym w Olecku o nakazanie złożenia oświadczenia woli. Ponadto aktem notarialnym z dnia 26 września 2012 r. została ustanowiona służebność osobista na rzecz M. K. polegająca na prawie korzystania z całego budynku mieszkalnego, chlewu i budynku gospodarczego położonych na działce nr (...) w miejscowości P. z prawem poruszania się po nieruchomości. Przed Sądem Rejonowym w Augustowie toczył się proces z powództwa D. O. i Z. O. przeciwko B. J., T. J. i Z. K. o zapłatę i zniesienie służebności, zakończony ugodą, kiedy to powodowie zrzekli się roszczenia o zapłatę w stosunku do T. J. i B. J. związanej z wynagrodzeniem za korzystanie z nieruchomości.

W toku postępowania pozwany M. K. zmarł.

Wyrokiem z dnia 24 maja 2018 r. wydanym w sprawie o sygn. akt: I. C. 1797/17 Sąd Rejonowy w Elku oddalił powództwo oraz zasądził od powódki D. O. na rzecz pozwanego B. J. kwotę 917 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania w sprawie.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

Powódka D. O. jest właścicielką nieruchomości położonej w miejscowości P. opisanej w księdze wieczystej nr (...) prowadzonej przez Wydział Ksiąg Wieczystych Sądu Rejonowego w Augustowie. Nieruchomość tą powódka nabyła od M. K. dnia 26 września 2012 r. oraz tego samego dnia została ustanowiona służebność osobista na rzecz M. K. polegająca na prawie korzystania z całego budynku mieszkalnego, chlewu i budynku gospodarczego położonych na działce nr (...) w miejscowości P. z prawem poruszania się po nieruchomości. M. K. zmarł dnia 19 września 2017 r. Zgodnie z decyzją Wójta Gminy S. z dnia 16 czerwca 2014 r. nakazano B. J. i M. K. usunięcie z działki nr (...) (stanowiącej własność powódki) odpadów (gruzu budowlanego). Gruz został usunięty dnia 10 października 2015 r. D. O. pismem z dnia 29 sierpnia 2016 r. wezwała pozwanego M. K. do zapłaty kwoty 3.700 zł stanowiącej odszkodowanie za bezumowne korzystanie z nieruchomości do dnia 14 września 2016 r., co okazało się bezskuteczne.

Przed Sądem Rejonowym w Augustowie z powództwa D. O. i Z. O. toczyła się sprawa przeciwko T. J., B. J. i Z. K. o zapłatę, która zakończyła się zawarciem ugody dnia 6 listopada 2014 r., zgodnie z którą Z. O. i D. O. zrzekli się roszczenia o zapłatę w stosunku do T. J. i B. J. związanego z wynagrodzeniem za wszelkie korzystanie z nieruchomości we wsi P. opisanej w księdze wieczystej nr (...) prowadzonej przez Wydział Ksiąg Wieczystych Sądu Rejonowego w Augustowie do chwili zawarcia ugody. Toczyło się też postępowanie karne zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa złożonego przez Z. O. dotyczące składania fałszywych zeznań w sprawie VI W 285/14 Sądu Rejonowego w Augustowie oraz niedopełnienie obowiązków przez sędziego orzekającego w tej sprawie zakończone odmową wszczęcia śledztwa.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że powódka faktycznie zrzekła się roszczeń w stosunku do m. in. pozwanego B. J. do dnia 6 listopada 2014 r. zgodnie z zawartą ugodą przed Sądem Rejonowym w Augustowie. Co zaś się tyczy pozostałej części roszczenia, to w ocenie Sądu Rejonowego w ogóle nie zostało ono udowodnione.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł zgodnie z art. 98 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniosła powódka D. O. zarzucając Sądowi Rejonowemu nierozpoznanie istoty sprawy poprzez całkowite pominięcie interesów powódki, a w szczególności zastosowanie ugody sądowej z innej sprawy o nieznaną stronę powodową treści oraz błędne przyjęcie, że roszczenie dochodzone przez powódkę opiera się wyłącznie na zapisach art. 224 k.c., a także niezastosowanie art. 322 k.c. W tych warunkach powódka wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego.

Uzupełniając powyższą apelację, dodatkowo powódka podniosła nieważność postępowania na podstawie art. 379 § 5 k.p.c. w związku z uniemożliwieniem stronie powodowej obrony swoich praw przez nie okazanie w ramach przewodu

sądowego treści ugody zawartej dnia 6 listopada 2014 r. w (...) sądzie, co pozbawiło stronę odniesienie się do treści tego dokumentu, wobec sygnalizowania Sądowi orzekającemu w trakcie przewodu sądowego, że strona powodowa takim dokumentem nie dysponuje, a wyrok został oparty na tym dokumencie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki nie zasługiwała na uwzględnienie.

Ustalenia faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy poczynione przez Sąd Rejonowy są prawidłowe i Sąd Okręgowy przyjmuje je za własne. W zasadniczej części na aprobatę zasługują też wyprowadzone na podstawie tych ustaleń wnioski i ocena prawna.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do apelacji dotyczącej kwestii nieważności postępowania, które koncentrowały się na zarzucie, iż powódka została pozbawiona prawa do obrony ze względu na nieokazanie jej treści ugody z dnia 6 listopada 2014 r., która to stanowiła podstawę ustaleń faktycznych, w ocenie Sądu Okręgowego, była bezzasadna.

Według art. 379 pkt 5 k.p.c. nieważność zachodzi, gdy strona została pozbawiona możliwości obrony swych praw. Stwierdzenie, czy taki stan nastąpił wymaga po pierwsze rozważenia przez pryzmat konkretnych okoliczności sprawy, czy sąd naruszył przepisy prawa procesowego, po drugie, czy uchybienie to miało wpływ na możliwość działania strony, a po trzecie, czy pomimo zaistnienia tych dwóch przesłanek strona mogła bronić swoich praw (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 3 lutego 2010 r., II CSK 404/09, z dnia 16 lipca 2009 r., II PK 13/09, i z dnia 7 listopada 2007 r., II CSK 339/07).

Ponadto wskazać należy, iż pozbawienie strony możliwości obrony należy oceniać przez pryzmat konkretnych okoliczności sprawy, a w każdym razie nie można go wiązać tylko z sytuacją całkowitego wyłączenia strony od udziału w postępowaniu. Pozbawienie możliwości obrony swych praw przez stronę polega na tym, że strona na skutek wadliwości procesowych sądu lub strony przeciwnej nie mogła brać i nie brała udziału w postępowaniu lub jego istotnej części, jeżeli skutki tych wadliwości nie mogły być usunięte na następnych rozprawach przed wydaniem w danej instancji wyroku (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2007 r., sygn. akt II CSK 339/07).

Sąd Okręgowy podziela wprawdzie stanowisko, że gdy po zamknięciu rozprawy zostałby przeprowadzony istotny dla rozstrzygnięcia sprawy dowód nie objęty treścią art. 224 § 2 k.p.c., strona w rezultacie zamknięcia rozprawy przed zakończeniem postępowania dowodowego zostałaby pozbawiona możliwości obrony swych praw, co skutkowałoby nieważnością postępowania sądowego w myśl art. 379 pkt 5 k.p.c. (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 września 2012 r., V CSK 381/11, w nr 2 OSNC-ZD z 2013 r. pod poz. 43). W przedmiotowej sprawie sytuacja taka nie miała jednak miejsca. Sąd pierwszej instancji przeprowadził bowiem dowód z dokumentu, a więc z kategorii wyraźnie wymienionej w przepisie ustanawiającym wyjątek od zasady bezpośredniości i ustności rozprawy. Stosowne postanowienie zostało wydane w dniu 10 maja 2018 r. (k. 120 akt niniejszej sprawy). Wniosek o przeprowadzenie dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy o sygn. akt: V C 120/14 Sądu Rejonowego w Augustowie V Zamiejscowego Wydziału Cywilnego z siedzibą w S., a w szczególności tam znajdującego się protokołu rozprawy z dnia 6 listopada 2014 r. i tam spisanej ugody, zawartej między innymi przez powódkę D. O. a pozwanym B. J., został sformułowany przez pozwanego w odpowiedzi na pozew (k. 64 akt niniejszej sprawy). Powódka w żaden też sposób nie kwestionowała tego wniosku.

Warto jest też podkreślić, że w dniu 6 listopada 2014 r. przed Sądem Rejonowym w Augustowie V Zamiejscowym Wydziałem Cywilnym z siedzibą w S., D. O. zawarła między innymi z B. J. ugodę, na mocy której zrzekła się roszczenia o zapłatę za wszelakie korzystanie z nieruchomości, położonej we wsi P., dla której prowadzona jest księga wieczysta nr (...) za okres do dnia 6 listopada 2014 r. W imieniu powódki D. O. ugodę tą podpisał jej mąż i zarazem pełnomocnik Z. O. (k. 131 akt sprawy o sygn. akt: V C 120/14 Sądu Rejonowego w Augustowie V Zamiejscowego Wydziału Cywilnego z siedzibą w S.). Ponadto Sąd Rejonowy w Augustowie V Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w S. w dniu 15 grudnia 2014 r. doręczył pełnomocnikowi powódki Z. O. odpis tej ugody, o czym świadczy potwierdzenie odbioru (k. 154 ww. akt sprawy). W tych warunkach niezrozumiały jest zarzut powódki, iż treść ugody

zawartej w dniu 6 listopada 2014 r. nie była jej znana. Powódka uczestniczyła w postępowaniu sądowym przed Sądem Rejonowym w Augustowie i doskonale знаła treść podpisanej ugody. Mając na względzie powyższe stwierdzić należy, że przeprowadzenie dowodu z ugody z dnia 6 listopada 2014 r. poza rozprawą przez Sąd Rejonowy w Elku nie odbyło się z naruszeniem prawa powódki do obrony. Dziwnym i niezrozumiałym w kontekście powyższych uwag dla sądu okręgowego jest argumentowanie przez stronę powodową o nieznanomości ugody i jej treści wbrew niezbitym dowodom potwierdzającym udział w rozprawie i zawarcie ugody jak też dowodowi potwierdzającemu doręczenie odpisu tej ugody w trakcie toczącego się procesu.

Nie sposób jest też twierdzić, że w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy nie rozpoznał istoty sprawy. Podkreślić należy, że nierozpoznanie istoty sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c. jest brak rozstrzygnięcia co do przedmiotu sprawy, wyznaczonego treścią i materialno-prawną podstawą żądania powoda, materialno-prawnymi, bądź będącymi ich następstwem, procesowymi zarzutami pozwanego. Dochodzi do niego wówczas, gdy sąd zaniechał ich zbadania bezpodstawnie przyjmując, że istnieje przesłanka jurysdykcyjna lub procesowa unicestwiająca roszczenie, przykładowo bezpodstawnie odmówił dalszego prowadzenia sprawy przyjmując brak legitymacji procesowej stron, skuteczność twierdzenia lub zarzutu wygaśnięcia bądź umorzenia zobowiązania, upływ terminów zawitych, przedwczesność powództwa czy nie rozpoznał żądań w aspekcie wszystkich twierdzeń powoda lub zarzutów pozwanego oceniając, że nie zostały one zgłoszone lub zostały zgłoszone, ale są objęte prekluzją procesową (por. m.in. w wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 1936 r., C 1839/36, Zb. Orz. 1936, poz. 315, postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1998 r., II CKN 897/97, OSNC 1999, nr 1, poz. 22, z dnia 15 lipca 1998 r. II CKN 838/97, z dnia 3 lutego 1999 r., III CKN 151/98, wyroki Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1998 r., II CKN 897/97, OSNC 1999, nr 1, poz. 22, z dnia 12 lutego 2002 r., I CKN 486/00, OSP 2003 nr 3, poz. 36, z dnia 14 maja 2002 r., V CKN 357/00, z dnia 25 listopada 2003 r., II CK 293/02, z dnia 21 października 2005 r., III CK 161/05, z dnia 12 listopada 2007 r., I PK 140/07, OSNP 2009, nr 1 - 2, poz. 2, z dnia 26 stycznia 2011 r., IV CSK 299/10, z dnia 3 czerwca 2011 r., III CSK 330/10, z dnia 12 stycznia 2012 r., II CSK 274/11). Sytuacja taka nie zachodzi jednak w niniejszej sprawie. Dotychczasowe postępowanie doprowadziło do zgromadzenia materiału dowodowego, zaś jego ocena w kontekście stanu faktycznego przedstawionego przez stronę powodową nie doprowadziła do potwierdzenia jej żądań.

Za nietrafny uznać również należy zarzut powódki, dotyczący uchybienia przez Sąd I instancji przepisom prawa procesowego w postaci przepisu art. 328 § 2 k.p.c., poprzez brak prawidłowego sporządzenia uzasadnienia Wytknięcie tego uchybienia procesowego wymaga wyjaśnienia, nie tylko, jakimi mankamentami dotknięte jest uzasadnienie, ale również wykazania, w jaki sposób jego niedostatki przełożyły się na treść wyroku. Jako że uzasadnienie jest czynnością wtórną do wyrokowania, wskazuje się, że uwzględnienie takiego zarzutu wchodzi w grę jedynie wówczas, gdy braki w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych i oceny prawnej są tak znaczne, że sfera motywacyjna orzeczenia pozostaje nieujawniona bądź ujawniona w sposób uniemożliwiający poddanie jej ocenie instancyjnej. Należy także wskazać, iż w orzecznictwie przyjmuje się, że mankamenty dotyczące treści uzasadnienia orzeczenia podlegającego zaskarżeniu apelacją z reguły nie należą do tego rodzaju uchybień, które mogą mieć wpływ na wynik sprawy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2010 r., II UK 148/09), zaś naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. może być uznane za uzasadniony zarzut apelacji tylko w skrajnych wypadkach, gdy uzasadnienie Sądu I instancji jest na tyle wadliwe, że uniemożliwia przeprowadzenie instancyjnej kontroli prawidłowości zaskarżonego wyroku (por. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2009 r. III UK 52/09 i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 2006 r., II CK 428/05). W niniejszej sprawie nie mamy jednak do czynienia z taką sytuacją. Wprawdzie uzasadnienie Sądu Rejonowego w Elku jest dość lakoniczne, jednak sfera motywacyjna jest wystarczająca do przeprowadzenia kontroli instancyjnej. Niewątpliwie mankamentem uzasadnienia wyroku Sądu pierwszej instancji jest brak omówienia dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej (art. 328 § 2 k.p.c.), ustalając brak podstaw do przyznania powódce wynagrodzenia za bezumowne korzystanie, ale nie stanowi to nierozpoznanie istoty sprawy.

Podkreślić trzeba, że roszczenie o wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z rzeczy ma charakter obligacyjny i gdy powstanie, uzyskuje byt samodzielny i niezależny od roszczeń chroniących własność (art. 222 § 1 i 2 k.c.). Podstawa prawna roszczenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości jest zróżnicowana. Jego źródłem w prawie cywilnym

mogą być przepisy o czynach niedozwolonych, przepisy o niewykonaniu lub nienależytym wykonaniu umowy, przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu, albo też szczególne przepisy o ochronie własności – art. 224, art. 225 i art. 230 k.c. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 14.6.2013 r., I ACa 228/13, Legalis). Roszczenie to może być samodzielnie dochodzone, tj. niezależnie od roszczenia windykacyjnego albo negatoryjnego, a więc może być samodzielnym przedmiotem obrotu. Wynika to stąd, że może być ono dochodzone niezależnie od woli właściciela, by rzecz odzyskać; wynika z samego faktu nieuprawnionego władania jego rzeczą przez osobę, która nie ma żadnego tytułu prawnego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 26.5.2011 r., I ACA 212/11, OSAK 2011, Nr 4, poz. 3). Osobą uprawnioną do dochodzenia roszczeń o wynagrodzenie za korzystanie z rzeczy jest właściciel pozbawiony posiadania rzeczy, czyli podmiot, który był właścicielem w czasie, gdy rzecz znajdowała się w nieuprawnionym posiadaniu innej osoby. Roszczenie o wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z rzeczy obejmuje wszystko to, co właściciel mógłby uzyskać, gdyby rzecz oddał do korzystania na podstawie określonego stosunku prawnego. Właściwa jest tu kwota, którą posiadacz musiałby zapłacić właścicielowi, gdyby jego posiadanie opierało się na prawie. Należy podkreślić, że wynagrodzenie to należy się bez względu na to, czy właściciel poniósł jakąkolwiek stratę w związku z faktem niekorzystania z rzeczy. Wysokość wynagrodzenia jest bowiem niezależna od rzeczywistych strat właściciela i rzeczywistych korzyści odniesionych przez posiadacza (por. E. Gniewek, w: System PrPryw, 2013, t. 3, s. 910, Nb 183). Natura roszczenia wynikającego z art. 224 i 225 k.c. o zapłatę wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z cudzej nieruchomości, jest przybliżona do roszczenia o zwrot bezpodstawnego wzbogacenia (por. wyrok SN z 4.7.2012 r., I CSK 669/11, OSNC 2013, Nr 3, poz. 38), co m. in. pozwala stosować do niego art. 322 k.p.c. Innymi słowy, roszczenie o wynagrodzenie przewidziane w 224 § 2 i art. 225 k.c. łączy w sobie pierwiastki roszczenia odszkodowawczego (gdyż może zmierzać do zwrócenia kosztów, jakie właściciel poniósł w związku z tym, że był zmuszony do korzystania z cudzej rzeczy lub do kompensaty utraconych korzyści, jakie by uzyskał, gdyby rzecz wynajął) oraz roszczenia o zwrot bezpodstawnego wzbogacenia (gdyż może zmierzać do wydania korzyści uzyskanych przez posiadacza w wyniku bezprawnego korzystania). Dla określenia kwoty należnej z tego tytułu właścicielowi właściwe są ceny obowiązujące w dacie ustalenia wynagrodzenia, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili (art. 363 k.c.). W razie trudności w ustaleniu właściwej stawki, w sprawach o roszczenia przewidziane w art. 224 § 2 k.c. może mieć zastosowanie art. 322 k.p.c.

W kontekście tych rozważań należy mieć też na względzie, że czynione sobie przez strony ugody wzajemnie ustępstwa w zakresie istniejącego między nimi stosunku prawnego mają na celu wyeliminować niepewność co do roszczeń wynikających z tego stosunku, zapewnić wykonanie takich roszczeń albo uchylić istniejący lub mogący powstać spór pomiędzy stronami. Czynione są ustępstwa przez strony w zakresie istniejącego między nimi stosunku prawnego. Ugoda zatem dotyczy stosunku prawnego łączącego strony, przy czym w ramach tego stosunku mogą zostać uregulowane kwestie odnoszące się do poszczególnych roszczeń objętych jego treścią. Należy przy tym założyć, że przedmiotem ugody stają się wszystkie roszczenia wynikające z danego stosunku prawnego - tego, który został ugodą objęty (zob. wyrok SN z dnia 26 czerwca 2008 r., II CSK 98/08). Zrzeczenie się roszczenia w ramach ugody jest oświadczeniem woli, zgodnie z którym powód rezygnuje z danego roszczenia i uprawnia pozwanego do postawienia zarzutu, że roszczenie powoda w takim zakresie w jakim się go zrzekł wygasło, tzn. przestało istnieć (zob. wyrok SN z dnia 12 kwietnia 2018 r., II CSK 375/17).

Mając na względzie powyższe rozważania wskazać należy, że powódka w ugodzie z dnia 6 listopada 2014 r. zawartej przed Sądem Rejonowym w Augustowie V Zamiejscowym Wydziałem Cywilnym z siedzibą w S. zrzekła się wszelkich roszczeń dotyczących korzystania z nieruchomości położonej we wsi P., dla której prowadzona jest księga wieczysta nr (...) za okres od dnia 26 września 2012 r. do dnia 6 listopada 2014 r. Oznacza to, że kwestia istnienia roszczenia za ten okres pozostaje poza zasięgiem rozważań Sądu.

Zdaniem Sądu Okręgowego, nie można również przyjąć, że powódka udowodniła roszczenie o zapłatę za bezumowne korzystanie za pozostały okres, tj. od dnia 7 listopada 2014 r. do dnia 10 października 2015 r. Zauważyć należy, że jeżeli w dacie nabycia ww. nieruchomości przez powódkę, tj. w dniu 26 września 2012 r. na tej nieruchomości już znajdował się gruz budowlany to cena nabycia nieruchomości uwzględniała jej właściwości, a więc zalegający na niej gruz. Tak też twierdził wnoszący uwagę do protokołu z rozprawy administracyjnej pozwany M. K. – że w

dacie nabywania powódka wiedziała o zalegającym gruzie (dowód – uzasadnienie decyzji k. 12 akt sprawy). Należy też podkreślić, że decyzja Wójta Gminy S. z dnia 16 czerwca 2014 r. nakazująca M. K. i B. J. usunięcie z działki nr (...) odpadów (gruzu budowlanego) (k. 10-12) nie jest dowodem potwierdzającym datę zgromadzenia tegoż gruzu, a ta okoliczność ma podstawowe znaczenie dla rozstrzygnięcia czy po dacie nabycia nieruchomości przez powodów jakkolwiek gruz tam gromadzono. Poza tym w ramach wykonania tego obowiązku został nałożony nakaz usunięcia gruzu do dnia 31 grudnia 2014 r. , a powódka nie przedstawiła dowodów, które pozwoliły przyjąć, że po tej dacie gruz jeszcze znajdował się na działce tj. że miało miejsce bezumowne korzystanie z jej nieruchomości. Marginalnie tylko podnieść należy , iż fakt wydania decyzji nakazującej usunięcie gruzu na podstawie szeroko rozumianych przepisów dotyczących ochrony przyrody stanowi dowód tylko na to, że osoby ten gruz gromadzące dopuściły się naruszenia wspomnianych przepisów – co obligowało je do usunięcia skutków takiego działania. Nie można jednak w oparciu o ten fakt formułować jednoznacznych wniosków (jak to czyni strona powodowa) o treści roszczeń cywilnoprawnych, które rządzą się odmiennymi regułami w zakresie dowodzenia określonymi między innymi w art. 6 kc i art. 232 kpc.

W tym stanie rzeczy wobec nieudowodnienia roszczenia Sąd Okręgowy oddalił apelację powódki jako nieuzasadnioną, na podstawie art. 385 k.p.c.

Biorąc pod uwagę wynik kontroli instancyjnej, o kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. i zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwoty 450,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem drugiej instancji obliczonego na podstawie § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

SSO Cezary Olszewski SSO Elżbieta Iwona Cembrowicz SSO Joanna Walczuk